

עמ"ת 62909/12/17 - שמעון ישראל סרויה, יוסף כהן נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בירושלים

עמ"ת 62909-12-17 סרויה(עציר) ואח' נ' מדינת ישראל ואח'
תיק חיצוני:

בפני כבוד השופט אברהם רובין
העוררים
1. שמעון ישראל סרויה (עציר)
2. יוסף כהן (עציר)

נגד
המשיבה
החלטה
מדינת ישראל

1. לפניי ערר על החלטת בית משפט השלום (כב' השופט גבאי ריכטר) בגדרה הורה בית המשפט על מעצרים של העוררים עד תום ההליכים.

2. נגד העוררים הוגשו שני כתבי אישום, האחד על-ידי יחידת התביעות המשטרתית והשני על-ידי הפרקליטות.

בכתב האישום הראשון, שהוגש על-ידי הפרקליטות, מיוחסת לשני העוררים עבירה של החזקת אבזר נשק- עבירה לפי סעיף 144(א) סיפא לחוק העונשין, התשל"ז - 1977. על-פי הנטען בכתב האישום בין העוררים שוררים יחסי חברות. ביום 6.10.17 נורה העורר 1 על-ידי אדם שזהותו לא ידועה, ובעקבות כך בנסיבות שאינן ידועות למאשימה, החזיקו הנאשמים עובר ל-15.10.17 באקדח תופי שחסרים בו חלקים פנימיים ומכסה חיצוני. על-פי הנטען בכתב האישום ביום 15.10.17 החביא העורר 2 בתיאום עם העורר 1 את האקדח מתחת למבנה בית כנסת במושב זנוח, ולאחר מכן דיווח העורר 2 לעורר 1 על מקום הטמנת האקדח.

בכתב האישום השני, שהוגש על-ידי לשכת התביעות, מיוחסת לשני העוררים עבירה של גניבת רכב בצוותא - עבירה לפי סעיף 413ב(א) + סעיף 29 לחוק העונשין. על-פי הנטען בכתב האישום ביום 7.10.17 בשעה 24:30 גנבו העוררים מרחוב ביאליק בבית שמש רכב שהיה בשימוש של דוד טויטו, זאת לאחר שקודם לכן השיגו בדרך שאינה ידועה למאשימה גישה למפתח שמניע את הרכב. על-פי הנטען בכתב האישום במועד הגניבה הגיעו העוררים ואחרים למקום בו היה מצוי הרכב, העורר 1 ניגש לרכב ובדק שאין אנשים בסביבתו ואז סימן לעורר 2 ולאדם נוסף שזהותו איננה ידועה, לגשת לרכב. בשלב זה העורר 2 והאדם הנוסף נכנסו לרכב ואילו עורר 1 נכנס לרכב אחר שהמתין לו במקום. שני כלי הרכב נסעו מהמקום, כאשר בסופו של דבר הרכב שנגנב הובל לשטחי הרשות הפלסטינית.

3. **ראיות לכאורה**

בית המשפט קמא קבע לעניין תיק הפרקליטות כי קיימות ראיות לכאורה בדמות הודעתו של שוטר שעקב אחרי מי שנחזה להיות עורר 2 למושב זנוח. בנוסף לכך הפנה בית משפט קמא להאזנת סתר במסגרתה הוקלטה שיחה בין שני העוררים שבה אמר העורר 2 לעורר 1: **"אל תדאג שמעון"** ובתגובה אמר העורר 1 לעורר 2: **"קברת אותו"**, והעורר 2 השיב: **"לא צריך לקבור במקום ששמתי אותו... זה מתחת לבית כנסת במערה כזאת אחי, אל תדאג..."**. בסופו של דבר האקדח נמצא יום למחרת המעקב מתחת למבנה בית כנסת במושב זנוח בתוך גרב שעליה נמצאה דגימת די. אן. איי. על-פי חוות דעת שהוגשה על הגרב הייתה תערובת די. אן. איי שההסתברות כי העורר 1 הוא אחד התורמים לה גדולה פי 208 מיליון מההסתברות שהעורר 1 איננו אחד מן התורמים לה. ולבסוף, ציין בית משפט קמא את העובדה שהעוררים שמרו על זכות השתיקה בחלק מחקירותיהם, ואילו העורר 2 הודה באחת החקירות כי אכן נכח במושב זנוח. לאור ראיות אלו קבע בית משפט קמא כי מתקיימות ראיות לכאורה למרות שמדובר בראיות נסיבתיות.

4. עיינתי בחומר החקירה ואני סבור כי החלטת בית משפט קמא מבוססת היטב. אכן, העוקב הנזכר לעיל לא יכול היה לאשר בעדותו כי האדם שאחריו הוא עקב היה העורר 2, ברם לטענתו האדם שאחריו עקב נהג ברכבו של העורר 2 (עדות עוקב 6013 מיום 8/11/17 ש'15-16). את שלא היה יכול לאשר העוקב משלימות הראיות האחרות; ראשית - השיחה שהתנהלה בין העוררים ואשר ציטוט ממנה הובא לעיל, שנית - עדותו של העורר 2 לפיה נכח באותו יום במושב זנוח (עדות מיום 15/11/17 ש'23), ושלישית - העובדה שנמצא האקדח מתחת לבניין בית הכנסת כפי שנאמר בשיחה, כשעל הגרב בה הוא היה עטוף נמצא די. אן. איי. כאמור לעיל. אמנם האקדח נתפס כעשרים וארבע שעות לאחר שהעוקב ראה את אשר ראה, דבר שיכול לעורר טענות הגנה כאלו ואחרות, ברם בירור טענות אלו מקומו במשפט עצמו, ובשלב זה אין בטענה כי יתכן שאדם אחר הטמין את האקדח כדי לכרסם בעוצמת הראיות. הוא הדין גם בטענות הסנגור בעניין חוות הדעת לעניין ה- די. אן. איי. המומחה קבע שהסיכוי שהעורר 1 תרם לתערובת ה- די. אן. איי. גבוה פי 208 מיליון מהסיכוי שהתערבות היא של שני אנשים זרים לעורר 1, ומכאן הפוטנציאל של חוות הדעת לשמש כראייה שתביא להרשעת העורר 1.

5. גם לעניין כתב האישום השני קבע בית משפט קמא כי מתקיימות ראיות לכאורה, זאת בהתבסס על הודעותיו של המתלון טויטו בנוגע לשיחות שקיים עם שני העוררים בניסיון לשכנעם להשיב לו את הרכב, בהתבסס על האזנות סתר אשר מתיישבות עם גרסת המתלון, ובהתבסס על פלט מסרונים מהטלפון של המתלון לעורר 1 שגם הוא מחזק את טענותיו של המתלון. בנוסף, הפנה בית המשפט קמא לסרטון שבו עובר לגניבה נראה העורר 1 בקרבת הרכב שנגנב. יצוין כי העורר 1 זיהה עצמו בסרטון כאמור בהודעתו מיום 19.10.17, אם כי לטענתו יש לו חברים רבים ברחוב ביאליק ולכן הוא היה שם. בסרטון נראה העורר 1 יוצא ממכוניתו, בודק לכאורה את השטח ומסמן לשני שותפיו שניתן להתקרב לרכב ולהיכנס אליו.

עיינתי בתיק החקירה ואני סבור כי החלטת בית המשפט קמא מבוססת היטב ואין עילה להתערב בה.

6. **עילת מעצר**

אשר לקיומה של עילת מעצר, מדובר בשני עוררים אשר להם עבר פלילי מכביד ביותר. העורר 1 הורשע בעשר הזדמנויות בעבר בשלל עבירות, החל מעבירות של איומים, פציעה, חבלה כשעברין מזוין וחטיפה לשם רצח או סחיטה, עבור לעבירות סמים, וכלה בעבירות רכוש. בגין עבירות אלו ריצה העורר 1 עד היום 101 חודשי מאסר בפועל. העורר 2 הורשע אף הוא בעשר הזדמנויות בעבר בשלל עבירות, בכלל זה בעבירות של תקיפת בן זוג, עבירות רכוש, עבירות סמים, עבירות הונאה בכרטיס חיוב ועבירות של פריצה לרכב וגניבה מרכב. בגין העבירות בהן הורשע ריצה העורר 2 עד היום 80 חודשי מאסר בפועל.

היקף העבירות בהן הורשעו העוררים בעבר, מגוון העבירות - החל מעבירות רכוש עבור לעבירות אלימות וכלה בעבירות סמים, וחומרת העבירות בהן הם הורשעו, כל אלה מלמדים על כך שהעוררים אימצו לעצמם אורח חיים עברייני ועל כך שהם מסוכנים לשלום הציבור. העובדה שהעוררים ממשיכים, לכאורה, לבצע עבירות למרות העונשים הכבדים שהוטלו עליהם בעבר מלמדת על זלזול בחוק ועל כך שהעוררים אינם נרתעים, לכאורה, מלהמשיך ולבצע עבירות למרות העונשים הכבדים שהוטלו עליהם. אשר על כן אני מסכים, בכל הכבוד, עם קביעת בית משפט קמא לפיה מתקיימת בעניינם של שני העוררים עילת מעצר בשל מסוכנות.

7. לנוכח עצמתה של עילת המעצר, והמסוכנות הרבה הנשקפת מהעוררים, אני סבור שבדין קבע בית משפט קמא כי אין אפשרות להורות על שחרורם של העוררים לחלופת מעצר. עברם הפלילי של העוררים מלמד כי לא ניתן לתת בהם את האמון הדרוש לצורך שחרור לחלופה כלשהי. בהקשר זה אזכיר כי העורר 1 הורשע בעבר, בין היתר, בעבירה של הפרת הוראה חוקית, וכך גם העורר 2.

8. אשר על כן דין הערר להידחות.

ניתנה היום, י"ז טבת תשע"ח, 04 ינואר 2018, בהעדר
הצדדים.